
ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Brandýs nad Labem

ČÍSLO 1

LEDEN 2019

Úvodní slovo P. Josefa Hurta

Přeji Boží požehnání do nového roku, abychom dokázali naslouchat Božímu hlasu, rozlišovat jej uprostřed různých událostí tohoto světa i našeho vnitřního světa a abychom dokázali uskutečňovat výzvy, které přicházejí, s vědomím své slabosti a Boží pomoci.

Přelom roku trávili mladí lidé s bratry komunity Taize v Madridu a promýšleli slova o pohostinství a naslouchání. Tato ekumenická komunita ukazuje, jak nepatrné začátky spojené s bratrem Rogerem přinášejí krásné plody i po 50 letech působení. Bylo by krásné vnímat plody Ducha sv. v různých komunitách, hnutích, řeholích a také v našem životě, rodině, farnostech.

Rád naslouchám hlasu papeže Františka, který dokáže spojit pohled milosrdenství s voláním po obnově a nápravě života církve. Jeho poselství přednesené kardinálům před letošními Vánocemi opět vzbudilo pozornost také u českých sekulárních novinářů. Volá po spravedlnosti a prevenci zneužívání dětí a mladistvých v církvi a také ve společ-

nosti.

Nabízím také inspiraci pro naše farní společenství z knihy Proměna farnosti. Mile mě překvapilo, že nový generální vikář ostravské diecéze se hlásí k myšlenkám této knihy a chce z ní čerpat při svém poslání. Každý z nás má jiné zkušenosti z farnosti, kde vyrůstal a žil. Je to trochu podobné, jako když se v rodině setkávají různé zkušenosti a tradice vánočních svátků.

A tak je užitečné nacházet pochopení pro poslání farnosti v 3. tisíciletí v Polabí, které bylo charakteristické svoji nízkou religiozitou. Mnohé je také dáno blízkostí Prahy, kde mnozí pracují, studují a mají mnoho možností duchovního, společenského a kulturního rozvoje. Ledacos se mění i pohybem, který ovlivňuje pracovní trh, a tak je také u nás vidět nové tváře v kostele. Ptejme se, jak se nám daří být pohostinným společenstvím. A také, jak se nám daří být společenstvím, které umí spojit misijní poslání s péčí o výchovu, duchovní růst a také o kostel.

Oznámení

Poutní mše

Poutní bohoslužba u příležitosti svátku Obrácení svatého Pavla bude v neděli 27.1. od 10.00 v Brandýse. Po mši bude následovat farní káva. Mše v 10.30 v Toušeni bude tento den zrušena.

Dětská mše

Mše svatá pro děti bude 13.1. od 10.30 v Brandýse (navíc k pravidelné ranní mši v 8.30). Po dětské mši, cca. od 11:30, se koná setkání chlapců vedené M. Kupkovicou.

Biblický klub

Setkání Biblického klubu budou v úterý 15.1. a 29.1. od 19.15 na brandýské faře. Všichni farníci jsou srdečně zváni.

Manželské exercicie

V úterý 8.1. a 22.1. od 19.30 se konají na faře svatoignácké manželské exercicie s modlitbou, meditací a sv. přijímáním.

Modlitby matek

Maminky z naší farnosti se sejdou ke společné modlitbě růžence ve čtvrtek 17.1. ve 20 h. na faře.

Farní ples

Srdečně zveme všechny příznivce společenského tance na farní ples, který se uskuteční v pátek 15.2. od 20 hodin v hostinci U Jelena v Hlavenci. Vstupenky jsou již v prodeji. Kontakt: Jarmila Habarová., tel. 775 276 586.

Liturgický kalendář

Úterý 1. ledna

Slavnost Matky Boží Panny Marie

Středa 2. ledna

Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Nazíánského

Neděle 6. ledna

Slavnost Zjevení Páně

Neděle 13. ledna

Svátek Křtu Páně

Čtvrtek 17. ledna

Památka sv. Antonína

Pátek 18. ledna

Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů

Pondělí 21. ledna

Památka sv. Anežky

Čtvrtek 24. ledna

Památka sv. Františka Saleského

Pátek 25. ledna

Svátek Obrácení svatého Pavla

Pondělí 28. ledna

Památka sv. Tomáše Akvinského

Čtvrtek 31. ledna

Památka sv. Jana Boska

Mít na zřeteli svou identitu a cíl

Před lety jsem s několika přáteli seděl v kavárně na montrealském letišti a bavili jsme se o obnově farností a evangelizaci, a najednou se mi v hlavě vynořil obraz církve. Církev je jako fotokopírka. Je tu od toho, aby kopírovala papír, vyráběla kopie. Dělá to tak, že papír vtáhne do sebe. To je evangelizace. Pak ho okopíruje, potiskne, sešije, proděraví. To je učednictví (křest, výuka, formace). A pak ho zase vysune s tím, co na něm mělo být vytisknuto, aby šel a proměňoval svět – dějiny ostatně dokazují, že pero je mocnější než meče. To je misijní působení. Když církev prochází tímto cyklem, daří se jí nejlépe. Hlásá evangelium, získává učedníky a ty pak posílá jako misijnáře, aby šli, hlásali evangelium a získávali další učedníky, které může pokřtít, poučit a nakonec poslat. Je-li církev zdravá, dělá to právě tak. Pokud ale zdravá není, pokud je ponořená jen sama do sebe, pak zapomněla na své veliké poslání být lumen gentium, světlo národů, podobně jako na ně zapomněl Izrael za dob Ježíšových. A tehdy se začíná podobat přehřáté a ucpané kopírce, která stojí v koutě, sedá na ni prach a nakonec se na ni docela zapomene.

James Mallon: Proměna farnosti. Z udržovacího režimu k misijnímu zápalu, str. 24

O podstatných veciach s humorom

Tretiu adventnú sobotu sme sa stretli na fare v Brandýse na duchovnej obnove s jáhnom a kaderníkom Janom Špilarom, ktorý k nám vážil cestu až z Brna a to dokonca po D1. Mladí, ktorí si ho pamätali z prednášky počas Celostátného setkání mládeže v Olomouci, sa tešili vopred, my starší sme boli zvedaví.

Dopoludnia sa Mária a Jozef stali sprievodcami adventom a manželstvom. Ako zvládla Svätá rodina osudové okamžiky ich životov? A čo my, ako by sme podobné životné prekvapenia a skúšky našej dôvery v Boha zvládli my? Pokiaľ sa o týchto mnohokrát opakovaných ve-

ciach hovorí s láskou, s kúskom až odvážnou „človečiny“ a humorom, dostávajú iný rozmer Taký, že zrazu dostaneme odvalu kráčať v ich stopách.

Tak si prajme, aby nám to vydržalo aj po skončení vianočnej doby.

Poobede sa už po tom nezáväzne hovorilo o vlasoch, ale aj živote pri strihaní odvážnych farníkov.

Duchovná obnova skončila tak, ako má, stretnutím s Pánom v svätej omši.

Tak sa už tešíme, koho nám otec Jozef pozve na pôstnu duchovnú obnovu.

Katarina Holcová

Poutníci Taizé rozjímají o pohostinnosti

Promluva bratra Aloise na mezinárodním setkání Taizé v Madridu
(29. prosince 2018)

V tyto dny jsme zde v Madridu shromáždění z tolika různých zemí. A ti, kdo nás přijímají, patří k různým generacím. Zažíváme společenství se všemi těmito lidmi, které jsme dosud neznali, a nacházíme v tom radost.

Naše pouť důvěry je také vnitřní dobrodružství. Dnes večer bych chtěl pozornost upřít k tomuto aspektu našeho setkání: důvěra k ostatním, důvěra k sobě a důvěra v Boha jsou úzce spjaté skutečnosti.

Důvěra není ani slepá, ani naivní nebo zasněná. Ví, jak rozeznat dobro a zlo. Ale je to jistota, že v každé situaci, i v té nejtemnější, se může otevřít cesta k životu.

Důvěra není pasivní, je to síla, která nás v každé situaci podněcuje udělat další krok, abychom žili plněji a abychom tak pomohli žít i ostatním. Podporuje představivost, dává nám odvahu a připravenost brát na sebe riziko.

Ale všichni víme, jaké je nemít důvěru. Únava, zklamání, zrazená přátelství, násilí, přírodní katastrofy, nemoci, všechny tyto věci důvěru podkopávají. Je to něco zranitelného.

Křehká je i naše důvěra v Boha. Do jisté míry všichni zažíváme pochybnosti. Pochybujeme o Boží lásce, někdo dokonce pochybuje i o Boží existenci. Kde tedy můžeme najít zdroj důvěry?

Aby se mohla objevit a obnovit důvěra v nás, potřebujeme někoho, kdo nám bude důvěřovat, kdo nás přijme, nabídne svou pohostinnost.

Dnes večer jsme četli působivý příběh z Ježíšova života. Přichází přes jezero, aby byl se svými učedníky v bouři. Tento příběh našim moderním uším zní nepravděpodobně. Ale připomeňme si Ježíšova slova: „Nebojte se, já jsem tu.“ A Petrovi, který chce k němu vykročit na vodu, říká: „Pojď!“ Petr tedy skáče do vody. S pohle-

dem upřeným na Ježíše může postupovat vpřed, ale jakmile se nechá uhranout nebezpečím, začne klesat.

Pro učedníky Ježíš není jen ten, kdo je vyučuje. Povolal je, aby byli s ním, a posílá je do světa, protože jim důvěřuje. Kéž bychom i my v Ježíšovi viděli toho, kdo nám plně důvěřuje...

I kdybychom byli největšími hříšníky na světě, řekl by nám stejná slova, jaká řekl učedníkům: „Nebojte se, já jsem tu.“ Každému z nás Kristus říká to samé, co řekl Petrovi: „Pojď,“ odlož svoje malé jistoty a odvaž se čelit té někdy drsné realitě světa.

Terezie z Ávily, výjimečná žena 16. sto-

letí, která nám má i dnes co říct, nám nechala tato slova, která zpíváme: „Nada te turbe, nada t'espante, quien a Dios tiene nada le falta“. (Ať tě nic neznepokojuje, ať tě nic neděsí. Tomu, kdo miluje Boha, nic nechybí.) Řekla také: „Aventuremos la vida!“ (Riskujme život!) Ano, život je krásný pro každého, kdo vyrazí a dělá odvážná rozhodnutí.

Jaká odvážná rozhodnutí? Všichni jsme povoláni, abychom se vydali na vnitřní pouť, která vede od pochybností a strachu k důvěře. Všichni bychom měli přijmout Kristovu lásku a stát se tak tvůrci důvěry a pokoje ve svém okolí i daleko.

Předvánoční poselství papeže Františka

Síla instituce nespočívá v dokonalosti jejích členů, nýbrž v její vůli po ustavičné očiště.

„V neklidném světě letos loďka církve prožila a prožívá těžké chvíle, stržena bouřemi a uragány,“ konstatoval papež na předvánočním setkání se svými nejbližšími spolupracovníky z římské kurie.

Při této příležitosti Svatý otec každoročně bilancuje dění v církvi z hlediska Apoštolského stolce. Svoji více než půlhodinovou promluvu nadepsal papež citací z listu Římanům (13,12): „Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme tedy skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla.“

„Církev »při svém putování prochází mezi pronásledováními ze strany světa a útěchami od Boha« (Sv. Augustin, De civ. Dei XVIII, 51, 2) a hlásá kříž Páně a jeho smrt, dokud on nepřijde (srov. 1 Kor 11,26). Moc zmrtvýchvstalého Pána ji však

posiluje, aby trpělivostí a láskou překonávala trápení a nesnáze vnitřní i vnější a aby ve světě věrně, i když zastřené, zjevovala jeho tajemství až do té doby, dokud nebude na konci odhaleno v plném světle.“

Touto citací z konstituce Druhého vatikánského koncilu o církvi (Lumen gentium, 8) uvedl papež letošní reflexi o církevním dění „na základě pevného přesvědčení, že světlo je vždycky silnější než temnoty.“ Vnější trápení, jimiž je sužována církev, plodí mučedníky i milosrdné samaritány. Nejbolestnější a nejvíce destruktivní jsou však nesnáze vnitřní. Papež František se zaměřil na dvě z nich: zneužívání a věrolomnost.

„Již roky se církev seriózně snaží vykořenit zlo zneužívání, které volá o pomstu k Pánu, k Bohu, který nikdy nezapomíná na utrpení, jež nezletilým způsobili příslušníci kněžského a řeholního stavu

zneužíváním moci, zneužíváním svědomí a sexuálním zneužíváním.“

Papež František se pak v této souvislosti obšírněji pozastavil u postavy Davida, který se všech zmíněných zneužití dopustil (srov. 2 Sam 11-12), ale pak jich litoval. Na adresu zločinů, kterých se dopustili příslušníci duchovenstva, potom s odkazem na únorové vatikánské setkání předsedů všech biskupských konferencí světa, věnovaného tomuto tématu, řekl:

„Hříchy a zločiny členů duchovenstva mají ještě chmurnější zabarvení, a to vlivem věrolomnosti a hanebnosti; deformují tvář církve a podřívají její věrohodnost. Oběti těchto nevěrností a skutečných zpronevěr je totiž spolu se svými věřícími rovněž církev.

Draží bratři a sestry, budiž jasno, že pokud jde o tyto hanebnosti, nebude církev šetřit silami a učiní všechno, co bude nutné, aby byl spravedlnosti odevzdán každý, kdo se takového deliktu dopustil. Nelze popřít, že někteří zodpovědní představitelé v minulosti buď z lehkovážnosti, nevěřičnosti, nedbalosti, nezkušenosti anebo v důsledku duchovní a lidské mělkosti nezacházeli s mnoha těmito případy s potřebnou vážností a pohotovostí. To se nesmí již nikdy stát. Taková je volba a rozhodnutí celé církve.

V únoru příštího roku církev vyjádří svoji pevnou vůli pokračovat ze všech sil na cestě očišťování. Církev se bude také za pomoci odborníků dotazovat na to, jak ochránit děti; jak se vyhnout oněm katastrofám, jak uzdravovat a integrovat oběti, jak posílit formaci v kněžských seminářích. Bude se snažit napáchané chyby přeměnit na příležitost k vykořenezení této metly nejenom z těla církve,

ale i společnosti. Neboť dospěla-li tato těžká kalamita až k některým členům duchovenstva, jak hluboká je asi v našich společnostech a našich rodinách? Církev tedy nebude léčit jenom sebe, ale bude se s tímto zlem, které působí mnoha lidem pomalé umírání, vyrovnávat na morální, psychologické a lidské rovině.

Draží bratři a sestry, pokud jde o tuto metlu, v církvi se někteří rozohňují proti některým pracovníkům médií a obviňují je, že ignorují drtivou většinu případů zneužití, kterých se nedopustili příslušníci duchovenského stavu církve – statistiky mluví o více než 95% případů – obviňují je tedy, že chtěli podávat úmyslně falešný obraz, jako by toto zlo postihlo pouze katolickou církev. Já bych však chtěl vřele poděkovat těm pracovníkům médií, kteří byli poctiví a objektivní a snažili se demaskovat vlky a dát hlas obětem. I kdyby šlo o jeden jediný případ zneužití, který je už sám o sobě monstrózní, církev žádá, aby nebyl zamlčen, ale objektivně vyneseno na světlo, protože největším skandálem v této věci je zahalování pravdy. Všichni si připomínáme, že jedině díky setkání s prorokem Nátanem pochopil David tíži svého hříchu. Potřebujeme dnes nové Nátany, kteří pomohou mnoha Davidům, aby se probudili z pokryteckého a zvráceného života. Prosím, pomozte svaté Matce církvi v jejím nesnadném úkolu, rozpoznávat a rozlišovat skutečné případy od těch falešných, obvinění od pomluv, zahorknutí od nařknutí, klevetění od ostouzení. Úkol je dost obtížný, poněvadž skuteční viníci se dovedou pečlivě skrývat, až natolik, že je mnohé manželky, matky a sestry nedovedou odhalit v těch nejbližších: manželech, kmotrech, dědech, strýcích, sou-

sedech, učiteľích... Také oběti, které si agresori pečlivě vybírají, často raději mlčí a dokonce pod návalem strachu podléhají zahanbení a hrůze z toho, že se ocitnou v osamocení. Těm, kdo zneužívají mladistvé bych chtěl říci: obraťte se, odevzdejte se lidské spravedlnosti a připravte se na tu božskou, připomeňte si Kristova slova: »Kdo jedno z těchto nepatrných, které ve mě věří, svede ke hříchu, pro toho by bylo lépe, aby mu byl pověšen na krk mlýnský kámen a aby byl potopen hluboko do moře. Běda světu, že svádí ke hříchu! Pohoršení sice musejí přicházet, ale běda tomu člověku, skrze kterého pohoršení přicházejí« (Mt 18,6-7).

Vánoce nám každoročně dodávají jistotu, že Boží světlo bude nadále zářit navzdory naší lidské bídě, jistotu, že církev vyjde ze stávajícího trápení a bude ještě

krásnější, očištěná a zářivá. Všechny hříchy, pády a zlo, které spáchali někteří synové církve, totiž nikdy nebudou moci zatemnit nádheru její tváře. Jsou spíše zřejmým důkazem toho, že síla církve nespočívá v nás, nýbrž především v Ježíši Kristu, Spasiteli a Světlu světa, který ji, svou nevěstu, miluje a dal za ni život. Vánoce dosvědčují, že závažné špatnosti, kterých se někteří dopustili, nikdy nezaštíní veškeré dobro, které církev nezištně koná ve světě. Vánoce skýtají jistotu, že pravá síla církve a naší každodenní práce – mnohdy skryté, jako té zdejší na kurii, kde je mnoho světců – tkví v Duchu svatém, který církev vede staletími, chrání ji a přeměňuje dokonce též hříchy v příležitost k odpuštění, pády v možnost k obnově a zlo ve vhodnou okolnost k očistě a vítězství. Mnohokrát děkuji a radostně Vánoce vám všem!“

Katarina Holcová: Po škole u svojich detí

Prvé dieťa. Deň starostlivo rozplánovaný. Presný vedecký experiment trvajúci týždne a mesiace. Všetko podľa príručiek. Rozvoj reči, jemnej motoriky, pohybových zručností, sociálnych návykov, na nič sa nesmie zabudnúť. S jedným dieťaťom je na všetko čas.

Každý sme niečím poznamenaní. Trebárs tým, že sme prvorodení. Ešte viac tým, že k nám nikdy nepribudol žiadny súrodenec. Naprogramovaní na to, že našou povinnosťou je byť dokonalí, že musíme ľuďom okolo nás plniť všetky očaká-

vania, čo sa s pribúdajúcim počtom súrodencov rozložia medzi viac detí.

Uvedomila som si, že vo svete okolo mňa prevažujú prvorodení. Sme spoločnosť ľudí naučených, že ich povinnosťou v detstve bolo vyzeráť dokonale a nesklamávať prehnane očakávania. Kľúčovite uspokojovať ľudské predstavy o dokonalosti, za čo budeme odmenení ľudskou láskou. Chýbajú tí, čo sa v krdli detí okolo jedinej mamy museli naučiť spoliehať na Božiu lásku.

Pokračovanie príjstě...

Desatero pro manžele

1. Křesťanská láska znamená nezištné, trvalé a svobodné sebedarování.
2. Nutnost vzájemné elementární důvěry – „já i ty chceme dobro pro naše manželství“ – bez ní jde vše mnohem hůř.
3. Vztah může jen růst anebo chřadnout – nezbytné živiny se jmenují komunikace, trvalý zájem o druhého a ochota ke spolupráci.
4. Konflikty v manželství jsou normální a nemají vždy konkrétního viníka, manželské krize nemusejí být tragedií, ale výzvou k růstu.
5. Jestliže partner něco myslí, dělá, cítí jinak než já, nemusí to být nutně špatně. „Přijímám tě...“ i s tvými pocity, názory, zvyky, minulostí.
6. „... proto opustí muž (i žena) otce i matku, přilnou k sobě a stanou se jedním tělem...“ – už jste přestříhli vaše pupeční šňůry?
7. Sex v manželství je dobrý a Bohem chtěný, měl by být pravdivým gestem.
8. Snaha o manipulaci v intimní oblasti (sex, duchovní život) je jeden z nejhorších faulů!
9. Jen odpuštění může přetrhnout řetězec zla – Bůh odpouští, odpouštějme i my!
10. Úcta k sobě i k partnerovi vyplývá z toho, že jsme milované děti Boží.

Sestavilo Centrum pro rodinu při Arcibiskupství pražském

Pravidelný pořad bohoslužeb

Brandýs n. L., kostel Obrácení sv. Pavla	Út, St 18.00, Čt 9.00, Pá 18.00, Ne 8.30
Lázně Toušeň, kostel sv. Floriána	Ne 10.30
Svěmyslice, kostel sv. Prokopa	Ne 14.30
Zápy, kostel sv. Jakuba	<i>1. sobota v měsíci 16.15</i>
Mratín, kostel sv. Michala	<i>mše nejsou</i>
Sluhy, kostel sv. Vojtěcha	<i>3. sobota v měsíci 16.15</i>

Bohoslužby v okolních farnostech

St. Boleslav, sv. Václava	Po, St, So 9.00, Út, Pá 18.00, Ne 9.00, 18.00
Čelákovice, Nanebevzetí P. Marie	Ne 9.30
Mochov, sv. Bartoloměje	Ne 8.00 (<i>mimo 1. neděli v měsíci</i>)
Nehvizdy, sv. Václava	Ne 11.00 (<i>mimo 1. neděli v měsíci</i>)
Chvaly, sv. Ludmily	Út, Čt, Pá 18.30, St, So 8.30, Ne 8.30, 18.30
